

Monica Ritterband

Født i 1955 og uddannet journalist. Har været ansat på blandt andet Weekendavisen, (kulturreporter) TV-avisen (studievært) og Carlsberg A/S, (informationschef og underdirektør).

I 1997 kastede hun sig ud i et liv som kunstner og designer. Hun har designet for Morsø Jernstøberi, Royal Copenhagen, Georg Jensen Damask med flere.

Hun skaber mosaikker og skulpturer, fortrinsvis store stålskulpturer til det offentlige rum. Derudover skriver hun kunstanmeldelser, klummer og bøger.

Hun er tre gange kåret som årets kunstner. I 2010 modtog hun den internationale og eftertragtede designpris "Red Dot Design Award".

MIT LIV skrives på skift af: Trine Gadeberg, performer, Elsebeth Gerner Nielsen, rektor, Designskolen Kolding, Monica Ritterband, kunstner, designer og journalist, Annamette Fuhrmann, journalist og forfatter.

Illustration: Mikkel Damsgård Petersen

Overfald ved højlys dag

Vi lever i en farlig verden. Lige fra jeg var barn, har jeg fået at vide, at jeg ikke måtte tale med børnelokkere, hvilket var (beskrevet af mine forældre) gamle usoinerede mænd med lokkende tilbud om is og sodavand. Som teenager blev jeg formanet om at gå irriterende dydigt klædt, idet min far bare ikke kunne lide, hvis jeg brugte makeup eller ikklædte mig kjoler med bar ryg hele vejen ned. Hvad kunne det ikke føre til?

Herefter har jeg som voksen kvinde så selv pålagt mig diverse sikkerhedspåbud. Hvilket for eksempel kan være at tage en taxa fra diverse nattefester, så jeg undgår alle farer i nattens mulm og mørke.

Eller jeg vil til enhver tid stilfærdigt gå over på det andet fortov, hvis der kommer en gruppe fulde eller højtråbende knægte. Væk i en fart.

Jeg er faktisk kommet pænt helskindet igennem årene med denne omhyggelige og nidkært dyrkede forsigtighedsstrategi.

Hvad jeg ikke har forberedt mig selv på er, at jeg kunne blive angrebet fra en helt anden vinkel.

Det skete her for nylig. Jeg har i et stykke tid frekventeret et glimrende fitnesscenter. Det ligger lige uden for en lille provinsby, hvor alt ånder fred og ingen farer. Her er rent og roligt, og de fleste kunder i butikken er, som jeg selv, pænt oppe i årene. Vi skal have styrket vores løse knæ og strammet bugen op m.v. Det foregår i en høvisk og venlig atmosfære. Man udveksler måske korte positive udsagn, men for det meste passer man sig selv.

Nå, men altså, jeg har en fast rutine med otte maskiner, som jeg skal igennem i tre sæt, før jeg kan tage hjem og spise frokost, (hvilket jeg glæder mig usigeligt til, og som er det eneste jeg tænker på).

Den uskreve regel i centret er, at hvis man har håndkontakt med en maskine, spritter man pænt af efter sig. En dejlig hy-

” Jeg har nu revurderet min sikkerhedspolitik og ved, at man kan beskytte sig mod meget ved at tænke sig om, men helgarderinger findes ikke. Og jeg nægter at skulle udtænke en kamp-flugt-strategi ved spontane møder med halvgamle, skøre kællinger.

giejnisk foranstaltning, som vi alle er meget omhyggelige med. Jeg ikke mindst, da jeg, og formentlig også alle andre, ikke kan lide tanken om at arve andre folks vorter eller lignende.

Jeg ser hende ikke komme hen til mig, men pludselig står der en gråhåret ældre kvinde (min alder) alt for tæt på mig og takserer mig med opspærrede øjne bag de store tykke brilleglas og siger så helt uden anledning: ”Her i centret spritter vi af efter os.”

Jeg forstår ikke en bjælde. Jeg sidder stilfærdigt og laver inderlårsøvelser, hvilket er en vældig gavnlige knibeøvelse for os fuldmodne kvinder, der gerne vil undgå at bundlække, så jeg når ikke at sige noget. Men jeg tænker kort efter, at jeg bestemt ikke har forbrudt mig mod den glimrende afspringsregel.

Jeg fortsætter min runde, men er nu opmærksom på den underlige dame. Nu ser jeg, at hun er færdig med en maskine, og minsandten om hun ikke bruger et stykke gammelt papir, som hun har haft liggende

på gulvet til at tørre håndtagene af med.

Jeg er ganske vist en fredselkende person, men jeg svarer som regel på uhøflig tiltale. Med et lille doseret drys ironi. Hvis jeg kan gøre det næsten, men også kun næsten, umærkeligt, så synes jeg, at den sidder i skabet. Så er der ligesom lidt at tænke over ...

Jeg henter den lille spritflaske og går langsomt og værdigt hen mod kvinden og rækker hende flasken og siger (slesk) venligt, at her er spritflasken, da sprit jo tørrer hurtigt ud på sådan et stykke gammelt papir. En, to, torden, jeg når ikke at flytte mig tilbage eller til siden, så tværer hun det beskidte halvfugtige stykke papir med sprit lige ind i mit venstre øje og ned over kinden, alt imens hun hvæser: ”Kan du så mærke, at der er sprit på?”

Jeg må have nået at lukke mit øje, for jeg har ikke fået svedet det af. Men jeg er total forskrækket og med spritflasken i hånden, hun ville jo ikke tage imod den, affyrer jeg, hvad der nu er blevet til mit håndgangne våben, et sprøjt mod hendes hals, eller skal vi sige: Jeg gik efter struben. I hvert fald rammer jeg hendes halvlange hår. Vi er nu begge som forskrækkede fjedre sprunget fra hinanden.

Min forskrækkelse transformerer sig nogle timer efter til vrede, derefter til forbløffelse, derefter meget, meget senere til latter, hvad helvede var det for noget? At blive angrebet ved højlys dag og hverken af en farlig engel fra helvede med rygmærker eller en seriemorder på fri fod. Hun var kun en lille lort, samme højde og drøjde som mig selv, og så var hun sådan et løsgående missil.

Jeg har nu revurderet min sikkerhedspolitik og ved, at man kan beskytte sig mod meget ved at tænke sig om, men helgarderinger findes ikke. Og jeg nægter at skulle udtænke en kamp-flugt-strategi ved spontane møder med halvgamle, skøre kællinger. De må så bare komme an.